

Alan Woods

Terrorismens vansinne och kapitalismens förfall

Ur *Revolution* 19/9 2017

Denna text skrevs efter terrorattentaten i London och Manchester i juni 2017.

På en solig kväll samlades tusentals, mestadels tonåringar, på en popkonsert i Manchester Arena den 22 maj. Men det som var tänkt att bli en trevlig tillställning blev i stället ett blodbad när en självmordsbombare detonerade en hemmagjord splitterbomb i en foajé full av föräldrar som väntade på sina barn. De flesta av de döda och skadade var barn och ungdomar, varav den yngsta bara var åtta år. Många fler vårdas i skrivande stund fortfarande på sjukhus. Hjärtskärande bilder på de första unga offren och saknade konsertbesökare har spridits på nätet. Manchester-bombningen var den värsta terrorattacken i stadens historia.

Den 3 juni inträffade en ny terrorattack i London, då åtta personer dödades och 48 skadades. Detta var det tredje dödliga attentatet i Storbritannien på mindre än tre månader. Vid tiotiden på kvällen körde en minibuss i hög hastighet in i fotgängare på London Bridge. När fordonet hade stannat sprang tre män ut och löpte amok bland fullsatta pubar och restauranger kring Borough Market strax söder om Themsen, och knivhögg folk urskilningslöst. Männerna, som hade ropat ”Detta är för Allah” sköts ihjäl av polisen.

Terrordåden i Manchester och London chockade och väckte avsky i hela samhället. Men de verkar ha haft olika karaktär. Det senare attentatets uppenbara enkelhet skiljer sig från Manchesterattacken, där en relativt sofistikerad bomb användes för att döda så många människor som möjligt.

Vem eller vad ligger bakom dessa terrorattacker? ISIS påstår att det är de som ligger bakom, även om det inte har kunnat bekräftas. I ett uttalande på söndagskvällen från ISIS nyhetsbyrå Amaq hävdades det att ”en avdelning av den islamiska statens krigare utförde gårdagens attack i London”.

Valet av en popkonsert som mål för en attack liknar på många sätt Bataclan-massakern i Paris i november 2015. Jihadistiska terrorister som inspireras av ISIS och al-Qaeda väljer medvetet stora evenemang, delvis för deras symboliska värde som exempel på ”västerländsk dekadens”, men framförallt för att de är sårbara ”mjuka” mål som kan attackeras med minimal risk. Det faktum att många barn och tonåringar faller offer för denna typ av attacker ses inte som en nackdel. Snarare passar det deras skruvade agenda mycket bra, eftersom det blir mer skräckinjagande.

En attack som medvetet riktas mot barn och tonåringar på en konsert, utförd av en självmordsbombare med en bomb som packats med spikar och skruvar, ses av de flesta som ett brott så avskyvärt att det bara kan utföras av en psykiskt sjuk och störd individ. En sådan uppfattning är helt logisk, men ger dock ingen förklaring. Vi kan hålla med om att denna typ av urskillningslös terrorism är ett slags vansinne. Men det är nödvändigt att förklara var detta vansinne kommer ifrån.

Manchesterbombaren Salman Abedi, en 22 år gammal brittisk muslim, var känd av den brittiska statens terrorbekämpande styrkor. Han föddes och växte upp i Manchester, men hans familj var av libyskt ursprung och åkte ofta fram och tillbaka till Libyen där hans pappa är aktiv i en jihadistisk terrororganisation. En som kände Abedi beskrev honom som ”hetlevrad” med ett rykte om sig att vara inblandad i småbrottslighet. ”I går var de knarksmugglare, i dag är de muslimer”, sade han, och tillade att han trodde att Abedi också hade varit vän med Anil Khalil Raoufi, en ISIS-rekryterare från Didsbury som dödades i Syrien 2014.

Polisutredningen fann inte några bindande bevis som bekräftade teorin om en terrorcell och drog slutsatsen att bombdådet utfördes av en ensam självmordsbombare. Men andra uppgifter tyder åtminstone på att förövaren hade genomgått träning i Libyen. Abedi var nyligen i Libyen. Hans bror och pappa arresterades i Tripoli den 24 maj. Milisen som håller dem fångna säger att brodern är medlem i ISIS och planerade en attack i Tripoli.

Theresa May: kraftlösheten bakom hyckleriet

Med det annalkande valet för ögonen, höjde Theresa May omedelbart efter attentatet i Manchester terrorhotnivån från den näst högsta till den högsta: ”kritisk”. För första gången beordrades armén ut på gatorna på det brittiska fastlandet. En mycket dramatisk, för att inte säga teatralisk gest! Men vad blev den konkreta effekten av detta? Ingenting av betydelse. Under någon dag stod soldaterna i gatuhörnen, obekväma och utan att riktigt veta vad de skulle göra. Sedan skickades de tillbaka till sina baracker. De misstänkta som de snabbt hade arresterat, släppte de strax utan åtal.

Inom några dagar härjade terrorister på London Bridge. Efter denna attack informerade Theresa May oss om att ”Det får vara nog nu”, att saker måste förändras och så vidare. Om det enda som krävdes för att besegra terrorismen vore tal framför residenset på 10 Downing Street, så hade ISIS, al-Qaeda och talibanernas samlade styrkor för länge sedan lagt ned sina vapen och inlett en karriär som frimärkssamlare i stället. Men tyvärr kommer Mays stora retoriska ansträngningar inte att förändra någonting över huvud taget.

Theresa May har varit premiärminister i ganska många månader, och innan dess inrikesminister sedan 2010. Det betyder att hon hade ansvaret för polis- och säkerhetsfrågor. Det hade varit intressant att fråga: Hur kommer det sig att det inte ”fick vara nog” för sju år sedan? Måste Storbritanniens folk vänta tills valkampanjen drar igång innan May slår fast att ”saker måste förändras”? Vi kan vara säkra på en sak: Oavsett vilka åtgärder som Torypartiet kan tänkas vidta, kommer de inte att kunna stoppa ytterligare terrorattacker som är en direkt konsekvens av Storbritanniens interventioner i Mellanöstern tillsammans med USA-imperialismen. Militära interventioner har inte gjort att det blivit färre terroristattacker som en del påstår, utan har tvärtom fått den rakt motsatta effekten.

Som för att understryka detta självklara faktum, detonerade en sprängladdning gömd i en tankbil mitt under rusningstrafik i en tätbefolkad del av Kabul den 31 maj. Explosionen krossade fönster på flera kilometers håll och svart virvlande rök steg över staden. Minst 90 personer dödades och över 460 skadades. Detta var en av de dödligaste attackerna i huvudstaden under de 16 år som inbördeskriget har pågått i Afghanistan. Detta skulle vara ett ”säkert område” som låg nära flera utländska ambassader. Bomben som skakade Kabul var ett tydligt bevis på att det så kallade kriget mot terrorismen har misslyckats.

Även polisinsatser har begränsad påverkan. Storbritanniens säkerhetsunderrättelsetjänst MI5 har uppemot 3 000 personer listade som religiösa extremister, men har bara resurser för att bevaka ungefär 40 av dem kontinuerligt. Dygnet runt-bevakning av en enda misstänkt kräver upp till 18 poliser. Och det finns regler om hur länge en sådan intensiv övervakning av en person får pågå. Och Theresa May har hur som helst genomfört nedskärningar de senaste sju åren som har inneburit 20 000 färre poliser.

För att besegra terroristerna krävs det aktivt stöd från befolkningen, och i synnerhet den muslimska befolkningen. Men folk har inte längre något förtroende för regeringen och etablissemangen. De flesta känner sig främmande inför regeringen i Westminster, och detta ökar i proportion till den allt värre arbetslösheten, fattigdomen, bostadssituationen, rasismen och diskrimineringen. Detta är den jord som terrorismens tankar grov i, inom ett lager av alienerade och desillusionerade ungdomar. Kriget mot terrorismen kan bara vinnas när dessa

förhållanden utrotas från vårt samhälle.

När Labours återupptog sin valkampanj efter det tre dagars uppehåll som beslutades efter det ohyggliga attentatet i Manchester, vågade Jeremy Corbyn uppmärksamma kopplingen mellan terrorattacker som självmordsbomben i Manchester och Storbritanniens krig i andra länder. Han slog fast ett orsakssamband mellan ”krig som vår regering har understött eller utkämpat i andra länder, och terrorism här hemma”.

Detta uttalande gav naturligtvis upphov till ett rasande svar från Torypartiet som hävdade att Corbyn ”anklagade Storbritannien för terrorhandlingar” och ”ursäktade terrorism”. Detta trots att han hade betonat att underrättelse- och säkerhetstjänsten höll med om denna bedömning, och att det ”på intet sätt förminskar skulden hos de som attackerar våra barn”. ”Dessa terrorister ska för alltid vanöras och hållas skyldiga för sina handlingar”, sade han.

Corbyn lovade att ”förändra vad vi gör utomlands”, och tillade: ”Att vara informerad om och förstå terrorismens orsaker är grundläggande för ett effektivt svar som ska kunna värna om folkets säkerhet, som bekämpar snarare än göder terrorism. Vi måste vara modiga nog att erkänna att 'kriget mot terrorismen' helt enkelt inte fungerar. Vi behöver ett smartare sätt att minska hotet från länder som fostrar terrorister och skapar terrorism.”

Trots Torypartiets häftiga protester, finns det absolut ingen tvekan om att det finns ett orsakssamband mellan terrorismen och Storbritanniens inblandning i militära äventyr i Irak, Afghanistan, Libyen och Syrien. Det är ett faktum att före invasionen av Irak – denna barbariska och kriminella handling som iscensattes av Tony Blair och George W Bush – förekom det inga terrorangrepp på Storbritannien. Inte ett enda. Innan det hade al-Qaeda ingen bas i Irak eller Syrien, och ISIS existerade inte. Fakta är trots allt fakta, vare sig man gillar det eller inte.

Kopplingen till Libyen

Det är ingen slump att Manchesterbombaren Salman Abedi hade starka kopplingar till Libyen. Hans pappa var en islamistisk fundamentalist som rymde från Gaddafi och välkomnades till Storbritannien enligt en klassisk princip: min fiendes fiende är min vän. Men diplomati är minst sagt snårig, och den som är fiende i dag kan bli en vän och allierad i morgon.

Det är inte allmänt känt att de brittiska myndigheterna aktivt uppmuntrade unga muslimer att resa till Syrien för att hjälpa till med att störta Assadregimen. Många av dessa unga människor radikaliserades i Syrien där de rekryterades av terroristiska jihadiststyrkor. Många har återvänt till Storbritannien, där de utgör en allvarlig riskfaktor för terrorattentat likt dem vi nyligen bevittnat i Manchester och London.

Det är inte bara i Syrien som den brittiska regeringen aktivt har understött terrorhandlingar. Det är ännu tydligare i Libyen. Det var Storbritannien och Frankrike som slog på krigstrumman för att intervensera för att störta Gaddafi (amerikanerna var inte särskilt förtjusta i den idén). Och alla minns spektaklet när David Cameron talade inför en jublande publik i Benghazi efter den så kallade ”befrielsen” av Libyen. Men vad uppnåddes genom den?

Detta ”befriade” land är i fullständigt kaos. Det kryllar av jihadistiska terrorister och alla möjliga kriminella gäng som konkurrerar om makten. Människosmugglare plundrar desperata flyktingar som dagligen skickas mot sin död i överfulla och båtar som knappt är sjödugliga. Mord, våldtäkter, plundring, kaos, misär och brottslighet är det som ersatt Gaddafis styre. Det är det enda som Storbritanniens ingripande i Libyen har åstadkommit.

Libyan Islamic Fighting Group (LIFG) var en islamistisk terroristgrupp som var motståndare till Gaddafi och hade grundats 1990 av libyska jihadister som använts för att slåss mot Sovjetunionen i Afghanistan. Efter närmandet mellan den brittiska och den libyska regeringen 2004, som beseglades genom det så kallade ”ökenavtalet” mellan dåvarande premiärministern Tony

Blair och Gaddafi, sattes många exillibyer med kopplingar till LIFG under övervakning i Storbritannien.

De brittiska myndigheternas cynism avslöjades av hemliga dokument som hämtades från den libyska underrättelsetjänstens plundrade kontor efter Gaddafis fall 2011. Dessa dokument visar att den brittiska regeringen under Tony Blair hade påbörjat ett nära samarbete med Gaddafiregimen, inklusive samarbete mellan de båda ländernas säkerhetstjänster. Enligt dessa dokument hade den brittiska säkerhetstjänsten – i enlighet med det undertecknade avtalet – gjort tillslag mot libyska dissidenter i Storbritannien och överlämnat de två högt uppsatta LIFG-ledarna Abdel Hakim Belhaj och Sami al-Saadi till Tripoli, där de torterades.

I ett av dessa komprometterande dokument finns ett brev som Tony Blair skrev till Gaddafi i april 2007, som börjar med ”Kära Mu'amma”, där Blair uttrycker sin vanda för att den brittiska regeringen misslyckats med att deportera ett antal av Gaddafis motståndare från Storbritannien, och tackade diktatorn för hans säkerhetstjänsts ”utmärkta samarbete” med sin brittiska motpart.

Men senare ändrades Londons inställning till Tripoli till den motsatta. Ännu en gång hade Gaddafi blivit fienden. Hans störtande påskyndades av Natos flygbombningar ledda av Frankrike och Storbritannien. Den brittiska regeringen hade nu börjat tillämpa en ”fri lejd”-politik som tillät exillibyer och brittisk-libyska medborgare att gå med i upproret som störtade Muammar Gaddafi 2011, även om vissa av dem belagts med reseförbud på grund av deras kopplingar till terrororganisationer. Dessa ”kontrollordrar” introducerades som en del av anti-terrorlagstiftningen som utarbetades i efterdyningarna av bombdåden i London 2005. Ziad Hashem, en LIFG-medlem som fått asyl i Storbritannien, uppgav att han hade blivit fängslad under 18 månader utan åtal och därefter satt i husarrest i ytterligare tre år, baserat på information som han trodde kom från den libyska underrättelsetjänsten.

Men han tillade: ”När revolutionen startade, förändrades saker i Storbritannien. Deras sätt att tala med mig och behandla mig blev annorlunda. De erbjöd mig olika förmåner, till och med permanent uppehållstillstånd eller medborgarskap.”

”SAS-träning”

Samarbetet mellan den brittiska underrättelsetjänsten och jihadister innebar inte bara att man såg åt andra hållet när unga människor reste till Libyen för att slåss mot Gaddafi. Det finns gott om bevis för att de brittiska specialstyrkorna (SAS) faktiskt beväpnade och tränade dem. En brittisk medborgare med libysk bakgrund som hade satts under kontrollorder – i praktiken husarrest – på grund av rädsla för att han skulle gå med i militanta grupper i Irak, sade att han var ”chockad” över att han tilläts resa till Libyen 2011 så kort tid efter att kontrollordern mot honom hade hävts: ”Jag tilläts åka, inga frågor ställdes”, sade han. Han träffade flera andra brittiska libyer i London som också hade fått sina kontrollordrar hävda 2011 när kriget mot Gaddafi hade intensifierats och Storbritannien, Frankrike och USA genomförde bombräder och satte in specialförband till stöd för rebellerna.

De hade inga pass, de letade efter förfalskade pass eller ett sätt att smuggla sig in”, sade han. Men inom loppet av några dagar efter att kontrollorderna hävts, fick de tillbaka sina pass från de brittiska myndigheterna.

Detta var gamla erfarna LIFG-killar, de [de brittiska myndigheterna] visste vad de gjorde”, sade han. Den brittiska regeringen listade LIFG som förbjuden terrororganisation 2005, och beskrev dess mål som att upprätta en ”hårdför islamistisk stat” och som en ”del av den bredare extrema islamistiska rörelsen som inspirerats av al-Qaeda.

Belal Younis, en annan brittisk medborgare som åkte till Libyen, beskrev hur han stoppades med hänvisning till ”Schedule 7” när han återvände till Storbritannien tidigt 2011. ”Schedule

7” ger poliser och tjänstemän rätt att kvarhålla och fråga ut personer som passerar genom gränskontrollen vid hamnar och flygplatser, för att ta reda på om de är involverade i terrorism. Han sade att han därefter tillfrågades av en agent från den brittiska säkerhetstjänsten MI5: ”Är du villig att gå ut i strid?”

Medan jag funderade på vad jag skulle svara, vände han sig och sade att den brittiska regeringen inte har några problem med personer som slåss mot Gaddafi.

På resan tillbaka till Libyen i maj 2011 stoppades han av två antiterrorpolis i avgångshallen som talade om för honom att han skulle begå ett brott om han gick ut i strid. Men efter att ha gett dem namn och telefonnummer till den agent på MI5 som han talat med, och efter ett kort telefonsamtal till honom släpptes Younis igenom. Medan han väntade på att gå ombord planet, hade MI5-agenten enligt Younis uppgifter ringt honom och sagt att han hade ”löst det”.

Regeringen hindrade ingen från att åka till Libyen. Den överväldigande majoriteten av killarna från Storbritannien var strax under 30 år. Några var omkring 18–19. Majoriteten av dem som åkte härifrån kom från Manchester.

En av de brittiska libyerna beskrev hur han hade utfört ”PR-arbete” för rebellerna månaderna innan Gaddafi blev störtad och sedermera mördad 2011. Han sade att han varit anställd för att redigera videos som visade hur libyska rebeller tränades av legosoldater som tidigare jobbat för brittiska SAS och irländska specialstyrkor i Benghazi, staden i öster där upproret mot Gaddafi startade:

”Det var inte några billiga videos med arabiska *nasheeds* [låtar], utan snygga, professionella filmer som vi visade för folk från Qatar och Förenade Arabemiraten för att få dem att stödja trupper som fick elitträning av SAS.” Rebelledare gav honom också ansvaret att lära unga libyer hur man använder kameror så att de kunde sälja material till internationell media.

Under ett uppdrag vid ett av rebellernas basläger i en skola i regionen Misratah, stötte han på en grupp på ungefär åtta unga brittiska libyer. Efter att ha skojat om deras nordländska brytning fick han reda på att de aldrig hade varit i Libyen tidigare. ”De såg ut att vara runt 17 eller 18, kanske en var 20 som mest. De hade en riktig Manchester-dialekt”, sade han. ”De bodde där för att vara med och slåss och gick hela vägen.”

Från optimism till kaos

Gaddafi störtande och mord följdes av en period av berusad optimism. I september 2011, vid ett stormöte i Benghazi i landets östra del, talade premiärminister David Cameron och den franske presidenten Nicolas Sarkozy inför en enorm folkmassa som viftade med franska och brittiska flaggor. ”Det är fantastiskt att vara här i det fria Benghazi och i det fria Libyen”, sade Cameron till dem.

Euforin varade inte länge idag vill de inte bli påmind om David Camerons ”ärorika” ögonblick. Precis som i Irak efterföljdes den gamla regimen fall av ett totalt sammanbrott, anarki och kaos. Ett FN-sanktionerat fredsavtal som undertecknades av några av de rivaliserande grupperna 2015 misslyckades med att ena landet eller skapa en fungerande stat under samlingsregeringen ”Government of National Accord” (GNA). Flera beväpnade grupper med lösa band till rivaliserande regeringar i öst och väst kämpar om makten. ISIS har dragit nytta av kaoset och förstärkt det, nyligen genom att attackera vattenledningar och pumpstationer. I det tomrum som fanns klev Jihadistiska banditer och miliser in under rivaliserande krigsherrar och gangsters. Libyens hjälplösa folk hade kommit ut ur askan in i elden. Och deras brittiska och franska ”allierade” lämnade dem snabbt i sticket. Libyen har blivit en tillflyktsort för terrorister och drar till sig aspirerande jihadister från hela Europa – inte minst Storbritannien. Unga människor från Manchester och andra städer tilläts att resa fram och tillbaka utan hinder, inklusive de som var under övervakning för misstänkta kopplingar till extremister.

Bland dem som reste fritt fram och tillbaka och stred i Libyen och hade kända kopplingar till terrororganisationer, var Abedi.

Var Abedi en av de ungdomar från Manchester som ”gick hela vägen”, en av dem som tränades under ledning av SAS? Antagligen var han för ung när det begav sig. Men det tycks inte vara någon tvekan om att han utbildades av människor med avsevärd kunskap i den livsfarliga konsten att bygga bomber. Och det är mycket troligt att de hade fått den utbildning som behövdes för detta från brittiska experter. Oavsett vilket slår nu Storbritanniens inblandning hemliga och öppna militära aktiviteter i Libyen tillbaka och drabbar folket i Storbritannien.

Inrikesminister Amber Rudd har medgett att Abedi var känd hos säkerhetstjänsten. En socialarbetare sade till BBC att flera personer hade angett honom för polisen genom en telefonlinje för terrorbekämpning. Abedis lillebror och deras pappa, som har flyttat tillbaka till Libyen efter Gaddafis störtande, har också blivit arresterade för misstänkt samröre med ISIS, som tog på sig ansvaret för attentatet i Manchester.

Är jihadism en form av fascism?

Småborgerligheten är den mest kraftlösa av samhällets alla klasser. Klämd mellan de stora monopolföretagen och proletariatet är den historiskt dömd att dö bort. Men den kämpar ändå desperat för sin överlevnad. Den hatar de stora bankerna och storföretagen som driver den i konkurs, men den fruktar och hatar proletariatet vars led den allt mer drivs in i.

På 1930-talet mobiliserades den tyska småborgerligheten – de ruinerade småhandlarna och butiksägarna – av Hitler genom ett falskt och populistiskt program som påstod sig ta strid mot bankerna och storkapitalet (särskilt finanskapitalet). I själva verket var Hitler bara en agent för det tyska storkapitalet. På ett skickligt sätt riktade han småborgerlighetens ilska mot en del av kapitalet som han pekade ut som judiskt. Småbutiksägarens raseri mot kapitalismen avleddes på så vis till en annan måltavla.

Som individ är småborgaren betydelselös. Men mobiliserad i form av en armé, beväpnad med en kraftfull känsla av att ha ett gemensamt mål och utrustad med radikala slagord om nationalistisk överlägsenhet, känner småborgerligheten sig mäktig. Mänskligt bråte blir en kraft. Småborgerlighetens kraftlösa raseri kläddes upp i uniform, och den intensiva känslan av förödmjukelse försågs med ett falskt självförtroende genom känslan av nationell och rasbetingad överlägsenhet. Den lilla gläfsande hunden hade (åtminstone i sina egna ögon) förvandlats till en drake. Den galenskap som blir resultatet av detta kallas fascism. Riktad mot arbetarklassen blev den ett mycket kraftfullt verktyg för reaktionen: en kraftfull murbräcka att använda för att krossa arbetarrörelsen. En rörelse som påstod sig vara riktad emot storkapitalet var i själva ett effektivt organ för att upprätthålla monopolkapitalet.

Småborgerligheten blev fanatiskt hängiven Hitler eftersom han lovade en väg ut ur den tyska kapitalismens kris. Ur ett logiskt perspektiv var hans idéer irrationella, mystiska, förvirrade och motsägelsefulla. Men logik är inte nödvändigtvis det verktyg som mest effektivt mobiliserar massorna. Känslor väger ännu tyngre i avgörande ögonblick. Och Hitler visste mycket väl hur man spelar på massornas känslor, särskilt den rasande småborgerlighet som han själv tillhörde. Nationalsocialismen satt ”rasens” överlägsenhet framför allt annat. Den småborgerliga tysken, kraftlös som individ, kände sig som en del av en allomfattande helhet – nationen och rasen – som var allsmäktig. I detta fall tjänade luredrejeriet om rasens överlägsenhet till att maskera den tyska imperialismens nakna intressen.

Vad har detta för relation till islamistisk fundamentalism? Vissa har kallat det sistnämnda för islamistisk fascism. Formuleringen är tilltalande på ytan, men är lite vilseledande. Fascism skapas av monopolkapitalismen under en period av kapitalistiskt förfall. Den är en extrem form av rasism, som är imperialismens destillerade essens. Idén om att en ras är överlägsen

andra ”lägre stående” folk erbjuder en användbar täckmantel för imperialistisk aggressivitet och den ena nationens förslavning under den andra. Jihadistiska rörelser har däremot inte uppstått i de mest framskridna imperialistiska länderna, utan i några av de mest förtryckta länderna på jorden – före detta kolonier som uppnådde formell självständighet från direkt imperialistiskt styre, men som på grund av kapitalismen befinner sig i en fullständig återvändsgränd.

Dagens jihadister skiljer sig från nationalsocialisterna i det att de är ett uttryck för de fruktansvärda sociala motsättningarna som finns i de fattiga, ex-koloniala länderna, och alltså inte för de motsättningar som finns i rovgiriga imperialiststater. Samtidigt har de många likheter när det kommer till deras psykologi och klassammansättning. Eftersom småborgerligheten är en klass som är dömd till att försvinna, är den särskilt lätt att lura. Detta är väldigt tydligt i det mystiska och pseudo-historiska skräp som Hitler använde för att smycka sitt reaktionära budskap och skyla över dess verkliga innehåll. Jihadismens förvirrade och mystiska ideologi är ett liknande fenomen, men dess konkreta innehåll inte är samma som fascismens, och den har ett helt annat ursprung.

Jihadismens ideologi och klassammansättning

Islamism är på sitt sätt ett extremt uttryck för ”identitetspolitik”, som erbjuder en känsla av identitet med en viss social grupp som utan tvivel lider av förtryck, marginalisering och alienation i det västerländska samhället. Men som med alla andra former av ”identitetspolitik”, erbjuder den inga lösningar för de människor som den riktar sig till. I stället för att koppla arbetslösa unga muslimers problem till resten av arbetarklassen i en gemensam kamp mot kapitalismen, skiljer man dem från andra förtryckta och exploaterade skikt, och ställer dem emot varandra. Genom att så splittring och hat, spelar den en alltigenom reaktionär och kontrarevolutionär roll.

Den enda typ av identitetspolitik som kan tjäna ett verkligt progressivt och revolutionärt syfte är politik som ställer klass mot klass. Alla andra former av identitet är i bästa fall en falsk och splittrande ersättning för verkligt revolutionär kamp, och i värsta fall en täckmantel för den värsta sortens reaktionära avsikter.

Jihadisterna spelar på de känslor folk har inför att förödmjukas och förtryckas som finns inom breda lager av befolkningen i ex-koloniala länder. En arbetslös student i Kairo, en förtvivlad sluminvånare i Karachi, en ruinerad butiksägare i Jakarta, utgör en publik för välfinansierade reaktionära rörelser som säger till dem att deras problem är orsakade av dekadent västerländsk kultur, och att den enda lösningen är att återgå till ”ren” islam.

Vi kommer att behandla den verkliga innebörden av ”ren” islam senare. Här är det tillräckligt att framhålla att massrörelser som drivs av missnöje ofta i historien kännetecknats av en vilja att återgå till ett gyllene förflutet som egentligen aldrig riktigt existerade, men som ger uttryck för ett brinnande hat mot den rådande ordningen och en önskan att undkomma dess motsättningar. Dessa drömmar om en bättre värld har ofta haft en halvt mystisk och religiös karaktär.

Den jihadistiska ideologin är enkel, och av just den anledningen är den attraktiv: Alla våra problem är orsakade av de västerländska värderingarnas och den västerländska kulturens dominans. Vi är alla förtryckta och förnedrade. Vår kultur, våra värderingar och vår religion föraktas. Vi måste ta tillbaka vårt land, driva ut kättarna, utradera varje spår av främmande idéer, moral och religion, återvända till de gamla levnadssätten och etablera ett samhälle för de rättrogna. Då kommer allt att bli bra.

Att dessa idéer är så vaga är på samma gång både dess styrka och dess svaghet. I ett samhälle som är brutalt uppdelat mellan rika och fattiga, predikar den en identitet som påstås stå över klassmotsättningarna. Detta är ett kraftfullt budskap. Det ger folk en känsla av identitet och

gemenskap, ett religiöst brödraskap istället för kapitalismens grymma splittring och alienation. Men denna "lösning" är i själva verket en illusion. Precis som alla religioner, löser den inte problemet i verkligheten utan bara i tanken, inte här och nu, utan i ett liv efter döden.

"I moskén är alla muslimer lika." Det må vara sant i någon mån, men påståendet blundar för det faktum att när den rika muslimen som äger land eller en fabrik lämnar moskén, kommer han eller hon att utsuga, beröva och lura den fattiga muslimska arbetaren eller bonden. Den fattiga kommer att förbli fattig och måste vänta till livet efter detta på att få sin belöning, medan den rika kommer att styra samhället som förut och få sin materiella belöning utan dröjsmål.

Det är såklart meningslöst att argumentera mot religiös tro, som per definition inte svarar mot några av logikens lagar. Det kapitalistiska samhällets outhärdliga motsättningar kan driva folk till att söka efter desperata lösningar. En drukkande person kommer att hålla fast vid ett grässtrå, även om det från en rationell synvinkel är meningslöst.

Jihadisterna och imperialismen

Den enda utvägen ur denna hemska återvändsgränd hade varit att slå in på den socialistiska revolutionens väg. Detta hade varit fullt möjligt. Arbetarklassen i Irak, Sudan, Indonesien, Indien och många andra länder har tidigare visat ett enormt hjältemod och sett en utväg i kommunismen. Dessa partier hade en massbas och räknade hundratusentals medlemmar. Men de kommunistiska partierna i dessa länder, under Moskvas kontroll (eller Pekings i Indonesiens fall), följde den kriminella "stadie"-politiken som innebär att arbetarklassen måste lämna över makten till den "nationella borgarklassen". Denna politik paralyserade proletariatet, isolerade dess kommunistiska förtrupp och överlämnade dem till sina bödlar som boskap som ska skickas till slakt.

Stalinisternas förräderi och krossandet av arbetarrörelsen i land efter land är anledningen till att dessa länder fallit ned i den fruktansvärda avgrund som de nu befinner sig i. Tomrummet som arbetarrörelsen lämnat efter sig har fyllts av den jihadistiska reaktionen. Men denna process kunde inte åstadkommas utan aktivt ingripande från imperialismen.

Vissa vänstergrupper har låtit sig luras av jihadisternas "antiimperialistiska" retorik. Man måste emellertid komma ihåg att det går att vara "mot imperialism" av många olika anledningar, varav alla inte nödvändigtvis är progressiva. När Lenin skrev utkastet till "*Teser i den nationella och den koloniala frågan*" till den Kommunistiska internationalens andra kongress, framhöll han behovet av att behålla en oförsonlig opposition mot de reaktionära, feodala och religiösa elementen i de koloniala länderna:

11) I fråga om de mindre utvecklade staterna och nationerna, där feodala eller patriarkala och bondepatriarkala förhållanden överväger, måste i synnerhet följande tas i betraktande:

för det första behovet av att alla kommunistiska partier stöder den borgerligt-demokratiska befrielseströrelsen i dessa länder. I synnerhet har arbetarna i det land som den mindre utvecklade nationen är kolonialt eller finansiellt beroende av, en skyldighet att ge det mest aktiva stödet;

för det andra behovet av en kamp mot prästerskapet och andra inflytelserika reaktionära och medeltida inslag i de efterblivna länderna;

för det tredje behovet av kamp mot panislamismen och liknande strömningar, som strävar efter att förena frihetsrörelsen mot den europeiska och den amerikanska imperialismen med ett stärkande av ställningen för khanerna, godsägarna, mullorna och så vidare. (vår kursiv)

Dessa ord talar sitt tydliga språk och är högst relevanta när vi ska avgöra vår inställning till de reaktionära jihadistiska inriktningar som påstår sig "bekämpa imperialismen" under reaktionens svarta fana. I ISIS och de andra jihadisternas ideologi finns inte ett spår av

progressivt innehåll. De representerar i själva verket den mest fanatiska formen av reaktion. Deras påståenden om att de ”bekämpar imperialismen” är också helt och hållet falska, vilket alla som vet det minsta om situationen känner till mycket väl.

Islamistisk fundamentalism befrämjades och finansierades av imperialismen – i synnerhet den amerikanska imperialismen – som ett sätt att slå tillbaka mot kommunismen i Mellanöstern under kalla kriget. Efter den afghanska revolutionen 1979 stöttade, beväpnade och finansierade CIA de jihadistiska grupper som senare blev talibanerna. Osama bin Laden – son till en saudisk miljardär – var CIA-agent på den tiden. USA hade ingenting emot al-Qaeda så länge det var ryssar de dödade. Men när den sovjetiska armén drog sig ur Afghanistan och jihadisterna började attackera amerikanerna, upphörde de att vara ”frihetskämpar” och blev i stället ”terrorister”.

Saudiarabiens roll

Den ”rena” islam som jihadisterna pratar om är givetvis den som de importerat från Saudi-arabien, där en parasitär klick av bortskämda och degenererade prinsar och shejker lever sina slösaktiga liv i obscen rikedom. Dessa ”försvarare av islams heliga platser” bebor enorma palats, äger dyra limousiner och njuter av all den senaste lyx som det otrogna västerlandet har att erbjuda. När de inte dräller i sina palats spenderar de sin tid på Paris och Londons bordeller och kasinon i ett tillstånd av whiskey-dränkt salighet.

Detta är de män som vakar över det ”rena” islams mest heliga dygder i sin mest oförsonliga wahhabitiska form. Den som vågar bryta mot den rigida moraliska kod som de infört, eller den som vågar ifrågasätta deras styre på något sätt, kan förvänta sig att bli utsatt för den strängaste bestraffning. Bland de förtjusande sederna i detta wahhabitiska paradiset finner vi aga, amputering, stening till döds, halshuggning och korsfästning.

Det reaktionära gänget i Riyadh, som inte bara exporterar olja utan även den giftiga wahhabitiska fanatismen, har utmärkta relationer med de västerländska imperialisterna och Israel (med vilka de precis etablerat en direkt luftförbindelse). Med sina enorma mängder pengar köper de tjänster från agenter som sprider deras ideologi genom tusen olika frontorganisationer: från madraser [islamistiska skolor] i Pakistan och ”välgörenhetsorganisationer” i Nordafrika, till beväpnade jihadistiska rörelser i Irak, Syrien och Libyen.

Om vi följer alla trådar från de olika jihadistiska terroristgrupperna tillbaka till deras ursprungliga källa, kommer vi finna att de flesta, om inte alla, leder tillbaka till Riyadh. De allra flesta av de som genomförde attacken den 11 september 2001 var saudier. Där fanns även jordanier, men inte en enda irakier. Ändå var det Irak som invaderades, och inte Saudiarabien eller Jordanien. Dagen efter den 11 september förbjöd president Bush all flygtrafik över USA, med ett undantag: plan som flög saudiska medborgare ut ur USA – däribland släktingar till Osama bin Laden.

Det passar imperialisterna väl att blunda för de aktiviteter som deras vänner i Riyadh håller på med. Dessa vänner är inte bara deras mest lojala tjänare utan även källan till lukrativa vapenaffärer, som den på runt hundra miljarder dollar som president Trump nyligen skrev under. Det faktum att dessa vapen används till att slakta invånarna i Jemen bryr de sig inte om.

Hur saudierna belönar våra ”demokrater”

Det kan verka förvånande att det, trots att det är ett välkänt faktum, aldrig är någon som nämner att saudierna och deras wahhabitiska agenter utgör den huvudsakliga kraften bakom de jihadistiska grupper som krigar i Syrien, Afghanistan, Irak och Libyen, och som ligger bakom terroristattackerna i Storbritannien, Frankrike, Belgien och Tyskland. Men det är inget att förvånas över. Saudiregimen betalar en hel armé av journalister och rådgivare i många

länder, vars jobb är att tysta all kritik mot deras regim och dess aktiviteter.

Som en del i det omfattande korrupta nätverk som betalas med saudiska oljepengar, har regeringstjänstemän och parlamentsledamöter för konservativa Tories i Storbritannien blivit överösta med gåvor och pengar av den saudiska regeringen. Det saudiska kungahusets finansiella band till Torypartiets parlamentariker finns redovisade i det brittiska parlamentets register över ledamöternas finansiella intressen. Dessa visar att Tories parlamentsledamöter har stoppat på sig 99 396 pund (motsvarande drygt 1,1 miljoner svenska kronor) i form av gåvor, resekostnader och ”konsultavgifter” från Saudiarabiens regering sedan kriget mot Jemen började.

När den nuvarande brittiska finansministern Philip Hammond var utrikesminister kritiserades han för att försvara en massavrättning i Saudiarabien där bland annat en fredlig kritiker av regeringen. Samma Philip Hammond tog emot ett armbandsur värt 1950 pund (motsvarande 22 000 kronor) från den saudiska ambassadören. Charlotte Leslie, parlamentsledamot för Tories som varit ordförande för den parlamentariska debatten om utrikespolitiken i Mellan-östern, tog emot en korg med mat med ett uppskattat värde på 500 pund (5 500 kronor). En mindre gåva kanske, men likväl en som togs emot.

Den saudiska regeringen har också haft vänligheten att betala för fyra resor (inklusive utgifter) för konservativa parlamentsledamöter till detta förtjusande kungadöme sedan Jemenkriget började. Kostnaden för boende, resor och mat för lagstiftarna sträcker sig från lågt tilltagna 2888 pund (32 000 kronor) till mer godtagbara nivåer på 6722 pund (74 500 kronor). Enligt registret för finansiella intressen har minst 18 konservativa parlamentsledamöter deltagit i sådana resor. Rehman Chishti, en av de tories som drog nytta av denna storartade saudiska gästfrihet förra året, fick dessutom 2000 pund i månaden (22 000 kronor) som rådgivare till kung Faisals center för forskning och islamstudier, en statligt subventionerad ”tankesmedja” i Saudiarabien. Upplägget började i februari 2016. Det är oklart om de fortfarande tänker på sin ”tankesmedja” – men de tjänar definitivt fortfarande pengar...

Man måste verkligen anstränga sig för att tro att sådana extremt frikostiga gåvor inte är en del av ett försök att köpa sig inflytande på båda sidor om Atlanten. *The Intercept* har rapporterat att ”den saudiarabiska regeringen snabbt har utökat sin stab av lobbyister i Washington DC genom att hyra konsulter och PR-experter med nära band till president Donald Trump. Sedan 2015 har antalet registrerade agenter som arbetar för det saudiska kungadömet ökat från 25 till 145 personer”. Av Donald Trumps senaste besök att döma har ansträngningarna varit väl värda besväret.

Tories har dessutom belönats för sina band till Saudiarabien genom en rekordstor vapenförsäljning. Konservativa regeringar har beviljat tillstånd till vapenförsäljning för 3,3 miljarder pund (37 miljarder kronor) till den saudiska militären sedan slakten i Jemen började. Om detta har dessa berömda humanister inget att säga – på samma sätt som ”demokratins förkämpar” visar en slående motvillighet att kritisera kränkningar av de mänskliga rättigheterna när de utförs av deras saudiska vänner.

Theresa (”nu får det vara nog”) May besökte Riyadh före sin vän Donald Trump och kom hem mycket nöjd med sig själv, eftersom hon hade gjort ännu en stor vapenaffär med sauderna. Väl tillbaka i London var hon väldigt snabb med att förneka alla anklagelser mot det brutala saudiska angreppet mot Jemen, som Storbritannien aktivt ställer sig bakom. När det kommer till kritan är ju pengar alltid pengar, och vi vet alla att pengar inte stinker, oavsett vilket avlopp de kommer från.

Man kan förmoda att heliga Theresa av Downing Street hade fått en briefing av den brittiska säkerhetstjänsten innan hon åkte till Riyadh. Vidare kan man förmoda att MI6 är väl medvet-

na om de nära kopplingarna mellan den saudiska regimen och den wahhabitiska terrorismen. Trots detta visade Theresa May, precis som Donald Trump, den mest ödmjuka underdånighet gentemot de monster som fortsätter att stötta, beväpna och finansiera terrorgrupper i Syrien, Irak och Libyen – inklusive den grupp som knutits till det vidriga dådet i Manchester. Nu har det offentliggjorts att premiärminister Theresa Mays konservativa regering har för avsikt att tysta ned en rapport om utländsk finansiering av extremistgrupper, som antas dokumentera saudiska band till islamistiska fundamentalister.

Saudiarabien och Qatar

Saudiarabien och dess satellitstater i Gulfoområdet (Förenade Arabemiraten och Bahrain) har brutit sina relationer med Qatar. Saudierna tillkännagav att de inte bara bryter de diplomatiska relationerna, utan också stänger sina luft-, havs- och landförbindelser, vilket innebär att Qatars enda landgräns stängs. Qatarier måste lämna Saudiarabien och kommer från och med nu att nekas att komma in i landet. Saudierna har till och med uteslutit Qatars styrka på 1000 man ur koalitionen mot Jemen.

De saudiska nyhetsmedierna hävdar att åtgärderna är repressalier för Qatars ”stöd till terrorism”, inklusive al-Qaeda. Men Saudierna kastar sten i glashus. Det stämmer att Qatar, som har stora ambitioner, har stöttat terroristgrupper i Syrien och på andra ställen – ibland samma terrorister som Saudiarabien stöttar och ibland andra. Qatar sponsrar och ger fristad till Muslimska brödrskapet, som Förenade Arabemiraten kallar för en terroristgrupp. De finansierar och huserar tv-nätverket Al Jazeera, som erbjuder en plattform för arabiska dissidenter – förutom om de kommer från Qatar.

Det huvudsakliga problemet är att Qatar inte varit beredda att acceptera Saudiarabiens dominans i regionen och blivit en nagel i ögat på dem. En särskilt öm punkt för Riyadh är att Qatar fortfarande har relativt vänskapliga relationer med Iran (vilket även Kuwait och Oman har). Qatars emir, Tamim bin Hamad Al Thani, har uttryckt förbehåll gentemot Saudiarabiens allt mer aggressiva hållning gentemot Iran.

Under 1920-talet försvarade britterna Qatar från Saudiarabien som en del av deras strategi att söndra och härska, och förhindrade på så sätt sauderna från att utsträcka sitt styre till britternas protektorat längs kusten. Idag ställer sig Qatar in hos Israel, Iran, Turkiet och USA för att vinna stöd. På sistone har dess allianser dock blivit hotade. Qatar huserar den största amerikanska militärbasen i Mellanöstern, al-Udeid, som ligger på vägen till den saudiska gränsen, och som qatarierna länge sett som sitt bästa försvar mot en invasion landvägen. Men Donald Trumps val av Riyadh som sin första utländska besöksort sedan han blev president, och det kungliga välkomnande han fick av sauderna, följt av stora vapenkontrakt, har gjort qatarierna oroliga. Det är ytterligare en faktor som skapar instabilitet i en redan instabil del av världen.

Terrorism – gammal och ny

Terrorism har alltid existerat i en eller annan form. Det är i själva verket ett symptom som visar att samhällets motsättningar har blivit outhärdliga. Men den moderna terrorismen har genomgått en förändring och fått en karaktär som återspeglar alla det kapitalistiska systemets problem under denna epok av senilt förfall. Terrorismens galenskap är en spegelbild av en värld som blivit galen. För att citera Hegel: Förnuft blir till oförnuft.

Särskilt den ryska marxismen föddes ur en oförsonlig kamp mot individuell terrorism. Den moderna terrorismen skiljer sig mycket från den gamla form av terrorism som det ryska Narodnaja volja (Folkets vilja) ägnade sig åt. De ryska terroristerna var hjältemodiga unga idealister som gick i närkamp med den monstruösa tsarregimen. Vid den tiden hade den ryska arbetarklassen ännu inte vuxit fram mer än som ett embryo. Bondemassorna låg i dvala. De revolutionära studenterna försökte väcka dem genom ”handlingens propaganda”, det vill säga

genom att mörda framträdande representanter för regimen.

Jämfört med den moderna sortens terrorister var de ryska terroristerna rena helgonen, som vägledades av höga principer och en strikt moral. De planterade aldrig bomber för att döda vanliga människor. Deras mål var polischefer, ökända torterare och reaktionära ministrar. Ofta överlämnade de sig till polisen efter att ha utfört ett attentat, för att ställas inför rätta och dömas till långa fängelsestraff eller exil i Sibiriens frusna ödemarker.

Trots deras otvivelaktiga hjältemod och revolutionära engagemang var de terrormetoder som Folkets vilja använde både felaktiga och kontraproduktiva. Till slut lyckades de till och med mörda tsaren. Men när terroristerna lyckades eliminera den person som stod i spetsen för den hatade autokratin, utdelade de samtidigt dödsstöten mot sitt eget parti, som hade organiserat dådet.

Folkets viljas idealism står i skarp kontrast till de moderna terroristerna som medvetet går in för att slakta och lemlästa oskyldiga kvinnor och barn. De leds inte av några höga principer utan av blind fanatism och en reaktionär ideologi. Dessa människors mentalitet har ingenting gemensamt med Narodnaja voljas naiva utopiska socialism.

Vissa har försökt jämföra de senaste ohyggligheterna med IRA:s bombning 1996. Men den jihadistiska terrorismens moderna variant är till sin natur annorlunda än den som IRA utförde. Marxisterna motsatte sig IRA:s så kallade väpnade kamp, som inte fick några positiva resultat, utan tvärtom bara ledde till att många dog i onödan. Men IRA hade åtminstone ett tydligt program som alla kände till: Irlands enande. Man kunde hålla med eller inte hålla med om det, men det var något konkret. Den typ av terrorism som utövas av de fanatiska jihadisterna har ett annat slags mål, och därmed andra metoder. Detta är vad *The Economist* – en konservativ tidning – har att säga om ämnet:

Många har jämfört denna bombning med en annan Manchester-attack, den 1996, då den irländska republikanska armén (IRA) detonerade den största mängd sprängämnen som någonsin använts i en terrorattack i Storbritannien på Corporation Street, nära köpcentret Arndale. En varning gavs på förhand, och även om hundratals skadades, dödades ingen. Staden återhämtade sig snabbt vid det tillfället. Faktum är att pengarna som regeringen spenderade på att bygga upp dess centrum främjade hela stadens pånyttfödelse. Men IRA:s attack var ett angrepp på stadens ekonomi. Denna veckas bombdåd var avsett att döda och lemlästa så många människor som möjligt – de flesta av dem unga flickor. Det var en djupt känslöbetonad attack, utformad för att splittra samhällen, att slita sönder Manchesters inkluderande stämning, vilket den så kallade Islamiska Staten, som har tagit på sig ansvaret, ofta har som mål med sina attacker. (*The Economist*, den 24 maj)

Marxismen har alltid varit motståndare till individuell terrorism, vilket är en typ av kamp som är typisk för småborgerligheten, bönderna och trasproletariatet – deklasserade intellektuella ur medelklassen, kriminella element som har ”radikaliserats” i fängelset genom kontakt med jihadisterna och förtvivlade ungdomar.

Ett samhälle i återvändsgränd

Under hela mänsklighetens historia har religionen varit framstegens och civilisationens fiende. Floran av religiösa sekter, som gror och frodas som giftiga svampar efter en storm, är ett tydligt tecken på att kapitalismen har lett den mänskliga utvecklingen in i en återvändsgränd.

För den som studerar historien på allvar är detta inte något nytt fenomen. Tvärtom kan vi se hur det upprepas i alla samhällen där en viss socioekonomisk form har överlevt sig självt, slutat vara användbart och blivit ett hinder för fortsatt social utveckling. I sådana perioder tappar folk tron på den befintliga samhällsordningen, dess värderingar, dess moral och dess religion. Romarrikets nedgång åtföljdes av att alla slags mystiska idéer och vidskepelser från öst spreds, medan de gamla gudarna och tempen stod tomma eftersom människor inte längre

trodde på dem. Vi kan se någonting liknande utspela sig under feodalismens nedgångsperiod, när folk trodde att världens undergång närmade sig. Faktum är att det som närmade sig inte var världens undergång, utan bara slutet för ett visst samhällssystem.

Nu för tiden är det vanligt att prata om fundamentalism som om det vore begränsat till islam. Men kristen fundamentalism (Donald Trump och det frälsta republikanska gäng som omger honom är ett utmärkt exempel på detta fenomen), judisk fundamentalism och hinduisk fundamentalism existerar även det. Allt detta är uttryck för en benägenhet åt det irrationella i samhället, som i sin tur återspeglar det nuvarande samhällets irrationella natur.

Jihadisternas program är enkelt: att islams mest extrema variant ska erövra hela världen. Medlen som detta mål ska uppnås genom är lika enkla: att döda så många *kafirer* (otrogna) som möjligt, och genom detta ska man samtidigt förtjäna sin plats i himlen.

Exakt hur man skulle kunna förhandla om dessa krav på ett tillfredsställande sätt är inte helt tydligt. Erfarenheten visar att man inte kan förhandla med en religiös fanatiker. Religiös fanatism förnekar all logisk argumentation och ersätter den med blind ”tro” som sätts över allt annat. Hos individer är detta en slags galenskap som kan avfärdas som en form av harmlös excentricitet. Men det är en slags galenskap som under vissa omständigheter kan vara en kraftfull lockelse för vissa sociala klasser och skikt. När den antar formen av en massrörelse är den långt ifrån harmlös.

Terrorismens svaghet

De senaste händelserna gör att det är lätt för allmänheten att dra slutsatsen att terroristerna finns överallt, redo att slå till utan förvarning. Mot denna osynliga och mystiska fiende verkar statens styrkor maktlösa. Därmed skapas intrycket av en allsmäktig och allestädes närvarande kraft. Faktum är att terrorism inte är en styrkeuppvisning utan tvärtom. Terrorism är alltid den svagas vapen mot den starka.

Den senaste vågen av terroristiska grymheter i Europa är inte följden av islamismens segermarsch, utan bara ekot av dess dödsryckningar i Irak och Syrien. Den ryska och iranska interventionen i Syrien förändrade snabbt den militära situationen. Fram tills dess hade väst praktiskt taget inte gjort någonting för att bekämpa hotet från jihadismen. Genom att koncentrera alla sina ansträngningar på att stöta Assad understödde de faktiskt de terrorister som beväpnades och finansierades av Saudiarabien, Qatar och Turkiet.

Aleppos fall var den avgörande vändpunkten. Nu kom det inte längre på fråga att stöta Assad, åtminstone inte under en överskådlig framtid. Jihadisterna tvingades överge Aleppo och fortsätta kriget någon annanstans. Amerikanerna och deras allierade tvingades delta i angreppet på Mosul, som de nu nästan har förlorat. Slutet för ISIS självproklamerade ”kalifat” är i sikte. [ISIS retirerade slutligen från Mosul i mitten av juli 2017, ö.a.]

Detta betyder dock inte ett slut på islamistisk terrorism, som nu har spridits till andra länder: Libyen, Somalia, Nigeria, Indonesien, till och med Filippinerna. Och ISIS tar hämnd för de nederlag de har lidit i Syrien och Irak genom att uppmuntra sina sympatisörer i Europa att gå på härjningståg och hämnas på ”korsfararna”, med vilka de menar Europas folk: män, kvinnor och barn utan åtskillnad.

Eftersom de inte kan besegra statens väpnade styrkor tillgriper terroristerna isolerade attacker, vanligtvis mot ”mjuka” mål som inte kräver stora resurser men har ett stort genomslag i det allmänna tänkandet. Men bortsett från att de skapar rädsla, är de faktiska effekterna på staten minimala. Den huvudsakliga effekten är i själva verket motsatsen till den avsedda. Terrorism har alltid tjänat till att stärka staten och dess förtryckande organ. Efter varje sådan attack följer alltid en hetsig kampanj om att öka statens befogenheter och begränsa demokratiska rättig-

heter. Den mest ökända terrorhandlingen – flygplanen som kördes in i World Trade Center – ledde till Homeland Security Act och annan reaktionär och repressiv lagstiftning.

Terrorismen slår inte mot imperialismen och staten, utan tjänar i stället till att stärka reaktionära krafter, som knappt kan dölja sina leenden när de ser hur de gynnas av terrorismen, precis som terrorismen får ett ovärderligt stöd genom statens repressiva åtgärder som driver nya skikt av missnöjda muslimska ungdomar i extremismens riktning. De båda monstren, som till synes befinner sig i en permanent kamp till döden, är i verkligheten beroende av varandra för sin existens.

Bekämpa rasismen! För klassenhet och solidaritet!

Efter dådet i Manchester fanns det förstäligt nog en rädsla för en motreaktion. Många muslimer lever i rädsla för repressalier, och att alla muslimer kommer att göras till syndabockar för Abedis dödliga brott. Men hittills har det funnits mycket få tecken på det. Högerextrema English Defence League försökte arrangera en liten demonstration i köpcentret Arndale, nära Manchester Arena där bombningen ägde rum. Men de överröstades av arga kunder och skingrades av polisen. Vid minnesstunden bar folk handgjorda skyltar. På en stod det: "Hat löser inte hat". Så ser den överväldigande majoriteten av folket på saken.

Arbetarklassen i Manchester och London har reagerat storslaget på denna brutala provokation. Så många människor donerade frivilligt sitt blod för offrens skull att de efter bara några timmar avvisades för att lagren var fulla. I Manchester gick många in på sociala medier för att erbjuda en sovplats åt de som hade flytt från konsertsalen i tid efter bombningen, och för vilka det hade blivit för sent för att de skulle kunna ta sig tillbaka hem till Liverpool, Stockport och till andra ställen.

Sjuksköterskor, läkare och ambulanspersonal dök spontant upp för att arbeta efter att de hade slutat sina skift. Sikher delade ut gratis drycker och vatten. Sikhiska taxichaufförer var framträdande hela natten genom att stänga av sina taxametrar och köra bedrövade människor till säkra platser runt om i staden. Representanter från Muslim Aid liksom muslimska Ahmadiyya-samfundet ställde sig till förfogande för att hjälpa till. Även en grupp kvinnor från en lokal moské var där.

Den enda styrka som kan besegra terrorismen och föra en seriös kamp mot imperialismen och kapitalismen är arbetarklassen. Både den härskande klassen och terroristerna försöker splittra arbetarklassen, men de flesta arbetare förstår att deras enda styrka består i deras enhet.

Socialism eller barbari

Många människor drar pessimistiska slutsatser när de ser på den värld vi lever i. Det är knappast förvånande. Världen verkar vara täckt i ett nästan kompakt mörker: överallt ser vi smärta, död, förstörelse, ändlösa krig och terrorism som framstår som en okontrollerbar epidemi.

Produktivkrafterna stagnerar eller går tillbaka. Majoritetens levnadsstandard försämras hela tiden, medan en liten handfull har helt obscena rikedomar till sitt förfogande. Egoism, girighet och en kallsint likgiltighet inför mänskligt lidande framställs som de högsta moraliska principerna. Samhället är sjukt, och ingen tycks ha något botemedel mot sjukdomen.

Denna analys är korrekt, men ensidig. Alla de problem vi ser omkring oss är följden av att det nuvarande socioekonomiska systemet för länge sedan har passerat sitt historiska bäst föredatum, men som vägrar att kliva av scenen. Kapitalismen är dödligt sjuk, men vägrar att dö. I sin dödskamp hotar den att dra hela samhället med sig ned i avgrunden. Århundraden av mänsklig utveckling, konst, vetenskap, kultur och civilisation hotas av ett redan utdömt socioekonomiskt system i förfall.

Detta är dock bara en sida av myntet. Mitt i det gamla samhällets hjärta kämpar en ny värld för att födas. Objektivt sett finns alla förutsättningar för att lösa alla de problem som vi står inför. Mänskligheten har alla de nödvändiga tekniska och vetenskapliga medel i sina händer som behövs för att kunna utrota fattigdom, sjukdom, arbetslöshet, hunger, hemlöshet och alla andra problem som orsakar oändligt elände, krig och konflikter.

Att vi inte redan börjar genomföra detta beror inte på att det skulle vara omöjligt, utan på att det ekonomiska system som bara bygger på produktion för privata vinster har nått sina gränser. Mänsklighetens behov är inte en del av de verkliga kalkyler som bankirerna och kapitalisterna som görs av de som styr planeten. Detta är den avgörande frågan, vars svar kommer att avgöra mänsklighetens framtid.

Om vi tar Mellanöstern och Nordafrika, som utgör en stor del av den muslimska världen, kan vi med säkerhet säga att på den stora landsmassa som sträcker sig från Eufrat till Atlantens kust, finns alla förutsättningar för att skapa ett vackert och bördigt land, långt mer storslagen än Babylons hängande trädgårdar i den gamla världen. Men årtionden av kapitalistiskt styre och imperialistisk exploatering har gjort det som borde vara en vacker trädgård till ett verkligt helvete för miljontals människor.

De enorma mineralrikedomar som finns under jorden, de vidsträckta områdena av potentiellt bördig jordbruksmark, floderna, klimatet och de miljontals arbetsföra människorna som bor där, utgör objektivt sett en kolossal produktiv potential som skulle kunna förändra människors liv. Men denna kolossala potential slösas bort.

Miljontals ungdomar, varav många av dem är studenter och utbildade läkare, lärare, ingenjörer och agronomer, tvingas hanka sig fram under eländiga förhållanden, utan jobb, framtid eller hopp om att saker ska bli bättre. För att göra det etter värre har imperialistmakternas ständiga ingripanden och militära interventioner ödelagt Irak, Syrien och Libyen, och dessa länders folk tvingas leva under förhållanden som gränsar till barbari. Den som söker terrorismens objektiva orsaker behöver inte leta vidare.

Det terroristiska barbariet är bara en återspeglning av de barbariska förhållanden som miljontals människor nu tvingas leva under. Och detta barbari knackar nu på Europas dörrar och hotar dess folks liv och säkerhet. Det är ett allvarligt problem och det kräver en allvarlig lösning. Idén att man kan ”bekämpa terrorism” med terrorismens egna vapen är en illusion. Det är som en läkare som försöker bota en sjukdom genom att skära bort alla ytliga symptom med en kniv. Denna metod är inte bara smärtsam utan också meningslös. Det kommer aldrig att kunna bota sjukdomen utan ger bara upphov till en patient med ärr som aldrig försvinner.

Den spanska socialisten Largo Caballero sade för länge sedan att man inte kan bota cancer med en värktablett. Stora problem kräver stora lösningar. Vad som krävs är en lösning av som drar upp problemet med rötterna. Och problemet är kapitalismen själv. Bankernas och de stora monopolens styre måste avskaffas. Samhällets styre måste tas i ett säkert grepp av den enda klass som skapar all samhällets rikedom och den enda klass som verkligen bryr sig om mänsklighetens framtid: arbetarklassen.

En socialistisk planerad ekonomi som är inriktad på att tillfredsställa mänskliga behov, i stället ett fåtal bortskämda individers vinster, kommer att mobilisera världens enorma resurser till mänsklighetens nytta. Vi kan skapa ett paradiset i denna värld som gör alla drömmar om ett paradiset efter döden onödiga. Detta är mänsklighetens enda hopp och det enda mål som är värt att kämpa för.

London, den 7 juni 2017

Original: [Terrorist madness and the sickness of capitalism](#)

Lästips

Patrick Cockburn: [Om bakgrunden till terrordådet i Manchester](#)

Walead Farwana: [Islamiska statens historia](#)

Adam Hanieh: [Kort historia om ISIS](#)

Chris Harman: [Profeten och proletariatet](#) (artikel som analyserar islamismen och diskuterar socialisters hållningssätt till densamma)